Isten országának dolgai: bibliatanulmány

Istennek egyetlen terve van azokkal, akiket elhívott: „eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek” (Róma 8:29). Pál apostol intését ennek a tervnek a fényében kell olvasnunk: „Azért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, ülvén az Istennek jobbján. Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel” (Kolossé 3:1–2). Az odafelvalók ott vannak, ahol Krisztus van. Valójában az ő jellemének vonásai. Keresni őket annyi, mint az ő hasonlatossága felé haladni.

Összefoglalás

A tanulmány Pál apostol intéséből indul ki: „Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel” (Kolossé 3:2). Tétele az, hogy a Szentírásban a „földiek” elsősorban nem az anyagi javak, hanem a test belső magatartásai: a keserű irigység, a versengés lelkülete, a felebarát megítélése és kárhoztatása, a közöny az elesett iránt. Ugyanígy az „odafelvalók” sem csupán eljövendő valóságok, hanem Isten országának már most megélt gyümölcsei: az ellenség szeretete, az irgalom, a megbocsátás, a szelídség és a „felülről való bölcsesség” (Jakab 3:17).

A tanulmány megkülönböztet egy „testi lelkiséget” és egy „Lélektől való lelkiséget”. Mindkettő az ember belső világához tartozik, de az egyik alulról, a másik felülről jön. A Lukács 6, Jakab 3–4, Galata 6, Lukács 10 és Kolossé 3 szakaszai alapján a tanulmány bemutatja, hogyan ismerhető fel a kétféle bölcsesség, miért tartozik a felebarát megítélése az alantas dolgok közé, és hogyan öltözik fel az újjászületett ember Krisztus „ruhájába”: irgalomba, jóságba, alázatba, szelídségbe, hosszútűrésbe és megbocsátásba.

Kulcsszavak: az odafelvalók, Isten országa, a felülről való bölcsesség, szelídség, irgalom, megbocsátás, ítélkezés, az irgalmas samaritánus példázata, az új ember.

1. Bevezetés

1.1. A kiinduló szöveg

Pál apostol ezt írja a kolosséi hívőknek: „Azért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, ülvén az Istennek jobbján. Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben” (Kolossé 3:1–3).

Az intés egy már bekövetkezett tényen nyugszik: „feltámadtatok a Krisztussal”. A hívő nem azért keresi az odafelvalókat, hogy egyszer bejusson a mennybe, hanem mert élete már most ott van elrejtve, Krisztussal. Két ige írja le a válaszát: „keressétek” (kutassátok, kövessétek) és „törődjetek” (az elmétek legyen arra irányítva). Tehát egyszerre van szó az akarat és a gondolkodás irányáról.

1.2. Egy elterjedt félreértés

Ha valakiről azt mondják, hogy „a földiek után jár”, a legtöbben üzletre, házra, pénzre, szabadságra gondolnak, mindarra, ami kézzelfogható és anyagi. Ez nem téves: ezek is betölthetik az ember szívét, és eltávolíthatják Istentől. Sok keresztyén már nem szán időt az Igére és a közösségre, mert „más dolga van”.

Ha azonban elolvassuk a Kolossé 3 összefüggéseit, észrevesszük, hogy Pál nem rögtön anyagi javakat sorol fel. Paráznaságról, tisztátalanságról, bujaságról, gonosz kívánságról és fösvénységről beszél (3:5), majd haragról, indulatosságról, gonoszságról, káromkodásról, gyalázatos beszédről és hazugságról (3:8–9). A földiek elsősorban a szív dolgai. Finomak, gyakran nehezen észrevehetők, és éppen ezért tartja őket a vallásos ember jelentéktelennek.

1.3. A tanulmány felépítése

Kétféle lelki valóságról beszélhetünk tehát az emberben. Van egy testi lelkiség: gondolatok, szándékok és érzések belső világa, amely alulról, a test természetéből fakad. És van egy Lélektől való lelkiség: egy új belső világ, amely felülről, Istentől jön. Mindkettő láthatatlan, de mindkettő megmutatkozik a tettekben.

A tanulmány hét lépésben követi ezt a különbséget. Először lefekteti a keretet: a két ország és a két eredet, a „felülről” és az „alulról” (2. fejezet). Majd megvizsgálja a Jakab 3 kétféle bölcsességét (3. és 4. fejezet), az ellenség szeretetét és az Atya irgalmát a Lukács 6 alapján (5. fejezet), az ítélkezés kérdését a Jakab 4 alapján (6. fejezet), az elesett felemelését a Galata 6 alapján (7. fejezet) és az irgalmas samaritánus példázatát a Lukács 10-ből (8. fejezet). Az utolsó fejezet az új ember „ruháját” mutatja be a Kolossé 3 alapján (9. fejezet). A tanulmány összehasonlító összegzéssel és gyakorlati következtetésekkel zárul.

2. Két ország, két eredet

2.1. Isten országa már most megélve

A Lukács 6-ban az Úr Jézus leírja, hogyan él az, aki Isten országához tartozik. Ebbe az országba nem csak a halál után lépünk be. Az Úr ezt mondja: „az Isten országa ti bennetek van” (Lukács 17:21), Pál pedig rámutat, hogy az Atya „megszabadított minket a sötétségnek hatalmából, és általvitt az ő szerelmes Fiának országába” (Kolossé 1:13). Az átvitel már megtörtént.

Ezért mondhatja Pál: „a mi országunk mennyekben van” (Filippi 3:20). Valaki lakhat idegen országban, és mégis hazája törvényei, nyelve és szokásai szerint élhet. Ilyen a hívő is: a földön él, de a menny polgára. Ennek az országnak pedig pontos belső tartalma van: „nem étel és ital az Isten országa; hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm” (Róma 14:17).

2.2. Mit jelent a „felülről” és az „alulról”

A Szentírás a „fent” és a „lent” kifejezéseket nem földrajzi értelemben használja, hanem valaminek az eredetét jelöli velük. Az Úr ezt mondja a zsidóknak: „Ti alulvalók vagytok, én felülvaló vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való” (János 8:23).

Keresztelő János így beszél róla: „A ki a mennyből jő, mindenek felett van” (János 3:31). Jakab pedig minden jó forrására mutat rá: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről való, a világosságok Atyjától száll alá” (Jakab 1:17).

Valami akkor „felülről való”, ha Istenből fakad és az ő jellemét hordozza. Valami akkor „alulról való”, ha az emberből, a világból vagy a gonosztól ered. Ugyanannak a külső cselekedetnek kétféle eredete is lehet. Két ember ugyanakkora összeget adhat egy szegénynek: az egyik irgalomból, a másik azért, hogy lássák. Kívülről a tettek hasonlók; belülről az egyik felülről, a másik alulról való.

2.3. A test cselekedetei és a Lélek gyümölcse

Pál világosan leírja, mit terem a két forrás. „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, versengés, gyűlölködés, harag, patvarkodás, visszavonás, pártoskodás, irigykedés, gyilkosság, részegség, dobzódás és ezekhez hasonlók” (Galata 5:19–21).

Figyelemre méltó, hogy ezek közül a „cselekedetek” közül milyen sok a szív és a kapcsolatok magatartása: ellenségeskedés, versengés, gyűlölködés, harag, patvarkodás, visszavonás, irigykedés. Semmi anyagi nincs bennük, mégis „a test cselekedetei”. Ezzel szemben „a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Galata 5:22–23). Itt van röviden az egész tanulmány térképe: az alantas dolgok és az odafelvalók.

2.4. „A régiek elmúltak”

A változás alapja az újjászületés: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. Mindez pedig az Istentől van” (2Korinthus 5:17–18).

A tapasztalat azonban azt mondja, hogy a régiek nem múlnak el könnyen. Hogyan fér össze az apostol kijelentése a valósággal? Pál itt egy törvényről beszél, egy Isten által megállapított valóságról: a régieknek már nincs uralkodási joguk. „Tudván azt, hogy a mi ó emberünk vele együtt megfeszíttetett” (Róma 6:6), és az ezt követő intés: „Ezenképen ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek” (Róma 6:11).

Ezt egy olyan emberrel szemléltethetjük, aki régi házából új házba költözött. A régi ház kulcsát leadta, a szerződés lezárult, a címe más. Megeshet, hogy megszokásból egy este a régi ház felé veszi az irányt. De ott már nem lakik. Ugyanígy a hívő is visszaeshet a régiekbe, mert a Sátán nagyon ravasz, de már nem él bennük. János ugyanezt a különbséget teszi: „Fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál” (1János 2:1); és „Senki, a ki az Istentől született, nem cselekszik bűnt”, vagyis nem él a bűnben, mint megszokott állapotban (1János 3:9).

2.5. A láthatatlan dolgok

Az új dolgok „az Istentől vannak”. Pál Ézsaiás szavával írja le őket: „A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek.” És rögtön hozzáteszi: „Nékünk pedig kijelentette az Isten az ő Lelke által” (1Korinthus 2:9–10). Az odafelvalók tehát nem csupán ígéretek a jövőre nézve; már most kijelentettek és nekünk ajándékoztattak.

Láthatatlanok, de nem valótlanok: „mi nem a látott dolgokra nézünk, hanem a nem látottakra; mert a látott dolgok ideig valók, a nem látottak pedig örökkévalók” (2Korinthus 4:18). A szeretetet, az irgalmat, a szelídséget és a megbocsátást nem lehet mérlegre tenni, de megmaradnak, amikor minden anyagi elmúlik.

3. A bölcsesség, amely nem felülről való (Jakab 3:13–16)

3.1. Kinek ír Jakab?

Jakab a fejezetet így kezdi: „Atyámfiai” (Jakab 3:1). Nem a világ embereihez szól, hanem Krisztus testének tagjaihoz. Ez a részlet az egész szakasz szempontjából fontos: az a földi bölcsesség, amelyet leír, nem csupán a gyülekezeten kívüli veszély, hanem olyan, amely azoknak a szívében is lakhat, akik imádkoznak, énekelnek és szolgálnak.

A szakaszt nyitó kérdés kihívás: „Kicsoda bölcs és tudós ti köztetek? Mutassa meg a jó magaviseletből az ő cselekedeteit bölcs szelídséggel” (Jakab 3:13). A bibliai bölcsesség nem ismeretekkel vagy megnyert vitákkal bizonyítja magát, hanem magaviselettel. Megkülönböztető jele pedig a szelídség. A bölcs ember tettei nemcsak helyesek, hanem bizonyos lelkületben is születnek.

3.2. A keserű irigység

A 14. vers az ellenkezőjét írja le: „Ha pedig keserű irigység és versengés van szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen.”

A szótárak az „irigység” szót a bosszúsággal, a sértettséggel és a rosszindulattal, tágabb értelemben a gyűlölettel és ellenségeskedéssel kapcsolják össze; az a kifejezés, hogy „irigységből tesz valamit”, gyakran azt jelenti: azzal a szándékkal, hogy a másiknak bosszúságot okozzon. Az a szó, amelyet Jakab az eredeti szövegben használ, buzgóságot, féltő igyekezetet jelent, a „keserű” jelzővel együtt pedig megmérgezett buzgóságot ír le, amely a másik ellen fordult.

Egy egyszerű megfigyelés segít meglátni, hol munkálkodik ez az irigység. Nem bosszanthatsz fel valakit, aki nem ismer téged, és akit te sem ismersz. Az irigységnek kapcsolatra van szüksége. Testvérek, munkatársak, házastársak, szomszédok között születik, ott, ahol közelség van. Ezért olyan veszélyes a gyülekezetben: éppen ott, ahol a legnagyobb közelségnek kellene lennie, nőhet a legnagyobb keserűség is.

A Szentírás figyelmeztet, hogy a keserűségnek terjedő gyökere van: „Vigyázván, hogy valaki Isten kegyelmétől el ne maradjon; hogy semmi keserűség gyökere felnövekedvén, kárt ne

tegyen, és ezáltal sokan meg ne fertőztessenek" (Zsidók 12:15). A gyökér nem látszik a föld felett, de táplál mindent, ami nő. Ugyanígy a bántás szándéka is ártatlannak tűnő szavak, kiszámított hallgatások vagy sebző „tréfák" mögé rejtőzik.

3.3. A versengés lelkülete

A második dolog, amelyet Jakab megnevez, a „versengés": a vágy, hogy konfliktust szítsunk, vitát robbantsunk ki, mindenáron igazunk legyen. Az eredeti kifejezés a rivalizálás és a pártoskodás szellemét, az önérvényesítés becsvágyát írja le. Pál ugyanezt a szót használja, amikor ezt mondja: „Semmit se cselekedjetek versengésből, se hiú dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván magatoknál" (Filippi 2:3).

A versengés lelkülete nagyon kegyes ruhába is öltözhet. Valaki „védheti az igazságot" olyan lelkülettel, amelyben semmi sincs az igazságból. Idézhet helyes igeverseket görcsös szívvel. Ezért írja Pál Timóteusnak: „Az Úr szolgájának pedig nem kell torzalkodnia, hanem szelídnek lennie mindenkihez, tanításra alkalmasnak, a gonoszt eltűrőnek, a ki szelídséggel fenyíti meg az ellenszegülőket" (2Timóteus 2:24–25).

3.4. Földi, testi, ördögi

Jakab diagnózisa egyértelmű: „Nem ez a bölcsesség az, a mely felülről jő, hanem földi, testi, ördögi" (Jakab 3:15). A három jelző ugyanannak az eredetnek három szintjét írja le:

Földi: mércéje ez a világ, annak értékei, és az, ahogyan a hétköznapi emberek a konfliktusaikat rendezik.

Testi: a meg nem újult ember lelkéből fakad, reakcióiból, sebeiből és gőgjéből.

Ördögi: a gonosz bélyegét hordozza, aki kezdettől fogva „emberölő" és „hazug" volt (János 8:44), és aki viszályt hint a testvérek közé.

A következményt a következő vers írja le: „Mert a hol irigység és versengés van, ott zűrzavar és minden gonosz cselekedet van" (Jakab 3:16). Ahol ez a bölcsesség munkálkodik, ott nincs se békesség, se nyugalom. Ott már nem Isten országa van, hanem az alantas ország.

A korinthusi gyülekezet világos példa erre. Pál ezt írja nekik: „Mert még testiek vagytok. Mert mikor irigység, versengés és visszavonás van közöttetek, nem testiek vagytok-é, és nem ember módjára éltek-é?" (1Korinthus 3:3). A korinthusiaknak gazdag lelki ajándékaik voltak, mégis alulról való bölcsesség szerint éltek. Pál „Krisztusban kiskorúaknak" nevezi őket (1Korinthus 3:1): újjászületett embereknek, akik megrekedtek a test magatartásánál.

Ugyanitt kell olvasnunk az apostol sírását is a Filippi levélben: „Mert sokan élnek, a kikről sokszor mondottam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei: Kiknek végök a veszedelem, kiknek istenök a has, és a kiknek dicsőségök az ő gyalázatukban van, kik a földiekre gondolnak" (Filippi 3:18–19). A „földiekre gondolni" nemcsak annyit jelent, hogy a pénzre gondolunk; azt jelenti, hogy olyan életmód szerint élünk, amely a múlthoz tartozik, nem pedig az új teremtés jelenéhez.

3.5. „Ne hazudjatok az igazság ellen”

Jakab figyelmeztetést is fűz ehhez: akiben keserű irigység és versengés van, az „ne dicsekedjék és ne hazudjék az igazság ellen”. A legfinomabb hazugság nem az, amit másoknak mondunk, hanem az, amit önmagunknak: „Jól vagyok. Minden rendben van köztem és Isten között.” A próféta ezt mondja: „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jeremiás 17:9). János pedig: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és az igazság nincsen mibennünk” (1János 1:8).

A bántás szándéka nem a semmiből születik; gyökere van. A gyógyulás első lépése az, hogy felismerjük, nem pedig az, hogy lelki nyelvezettel letakarjuk. Az orvos nem kezelhet olyan betegséget, amelyet a beteg tagad.

4. A bölcsesség, amely felülről való (Jakab 3:17–18)

4.1. A felülről való bölcsesség arcképe

Miután Jakab leírta az alulról való bölcsességet, megrajzolja a másikat is: „A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és képmutatás nélkül való” (Jakab 3:17). Minden vonást érdemes külön megnézni:

Tiszta. Ez az első, mert ettől függ a többi. A felülről való bölcsességnek nincsenek rejtett indítékai, és nem keveri az igazságot az önérdekkel.

Békeszerető. A békességet keresi, nem a győzelmet. A bölcs nem azt kérdezi: „ki az igazabb?”, hanem azt: „hogyan jutunk el a békességig?”

Méltányos, szelíd. Nem erőltet, nem kényszerít, nem sebez; lehet határozott, de nem durva.

Engedékeny. Meggyőzhető, és tud engedni. Nem elvhűségnek álcázott makacsság.

Irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes. Lehajol a szenvedőhöz, és kézzelfogható tettekkel bizonyítja magát.

Nem kételkedő, részrehajlás nélküli. Nincs külön mércéje a barátoknak és azoknak, akik nem kedvesek neki.

Képmutatás nélkül való. Ugyanolyan emberek előtt és Isten előtt, nyilvánosan és otthon.

Az Úr Lukács 6-ban mondott szavainak fényében hozzátehetjük, hogy a felülről való bölcsesség megbocsátó is. A megbocsátás nem a testből születik, hanem szintén felülről jön: „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. Ne ítéljetek, és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik” (Lukács 6:36–37).

Ez az arckép nem az erények elvont listája. Ez az Úr Jézus arca. Ő „az Istennek bölcsessége” (1Korinthus 1:24), és benne „van a bölcsességnek és a tudománynak minden kincse elrejtve” (Kolossé 2:3).

4.2. A szelídség, a felülről való bölcsesség jele

Jakab már a szakasz első versében összekapcsolja a bölcsességet a szelídséggel: „cselekedeteit bölcs szelídséggel” (3:13). A szelídség a Lélek gyümölcse (Galata 5:23), és egyike azoknak a vonásoknak, amelyeket az Úr Jézus önmagáról mondott: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Máté 11:29).

A bibliai szelídség nem gyengeség. Az itt használt görög szót régen a megszelídített lóra is alkalmazták. A vad lónak és a megszelídített lónak ugyanakkora az ereje; a különbség az, hogy a második gyeplő alá vetette erejét, és gazdája parancsára használja. Ilyen a szelídség: megfékezett erő, Isten szolgálatába állítva. Mózesről, egy egész nép vezetőjéről azt mondja az Írás, hogy „igen alázatos vala, minden embernél inkább, a kik e föld színén vannak” (4Mózes 12:3). Az Úr Jézus pedig, akinek minden hatalma megvolt, úgy vonult be Jeruzsálembe, mint a király, aki „szelíd és ül szamáron” (Máté 21:5).

A szelídségnek ígérete is van: „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet” (Máté 5:5). Akik nem harcolnak a jogaikért a földön, mindent Istentől kapnak meg.

4.3. Az igazság gyümölcse békességben vettetik

Jakab egy mezőgazdasági képpel zárja a szakaszt: „Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, a kik békességesen munkálkodnak” (Jakab 3:18). A földműves nem csatamezőn vet. A magnak csendes, türelemmel megművelt földre van szüksége. Ugyanígy az igazság sem irigység és versengés légkörében nő, hanem ott, ahol az emberek a békességet keresik.

Ezért minden kapcsolatban a békesség legyen a szándékunk. „Kövessétek mindenkivel a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat” (Zsidók 12:14). „Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek” (Róma 12:18). Az Úr pedig ezt mondja: „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak” (Máté 5:9). Aki békességet szerez, az hasonlít az Atyjára.

5. Az ellenség szeretete és az Atya irgalma (Lukács 6:27–38)

5.1. Gyűlölet, semlegesség, szeretet

Az Úr Jézus ezt mondja: „Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jót tegyetek, és kölcsön adjatok, semmit vissza nem várván; és sok lesz a ti jutalmatok, és ama Magasságosnak fiai lesztek; mert ő jóltévő a hálátlanokkal és gonoszokkal” (Lukács 6:35).

Azzal szemben, aki rosszat tesz velünk, háromféle magatartás lehetséges: gyűlölet, semlegesség és szeretet. Hatalmas a távolság közöttük. A testi ember, még a vallásos is, azt mondaná: „Legalább legyünk semlegesek. Ne gyűlöljük, ne tegyünk vele semmit, de ne is legyen vele dolgunk.” Azért gondolkodunk így, mert a mi problémánk a gyűlölet, a gyűlölet pedig a földiekhez tartozik. A semlegesség már nagy győzelemnek tűnik nekünk.

Az Úr azonban nem semlegességet kér, hanem szeretetet. Képzeljünk el egy embert, akit a szomszédja megkárosított. Az első válasz az lenne, hogy kamatostul visszaadja. A második, hogy hátat fordít neki, és többé nem köszön. A harmadik, az ország válasza: elsőként köszön neki, segít a beteg gyermekén, imádkozik érte. Csak a harmadik válasz jön felülről.

5.2. Az Atya példája

Ennek a parancsnak az oka nem kapcsolatépítési stratégia, hanem Isten jelleme: „ő jóltévő a hálátlanokkal és gonoszokkal." Máté evangéliumában az Úr ugyanezt mondja: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak" (Máté 5:44–45).

Isten még az ellenségeivel is jót tesz. Mi magunk is közéjük tartoztunk: „Isten pedig abban mutatja meg az ő hozzánk való szerelmét, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt"; „mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által" (Róma 5:8, 10). Aki ilyen szeretetet kapott, nem követelhet másoktól többet, mint amennyit maga kapott.

5.3. „Legyetek irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas"

Az irgalom az a név, amelyet Isten maga adott önmagának Mózes előtt: „Úr, Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú" (2Mózes 34:6). A zsoltáros hozzáteszi: „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félőkhöz" (Zsoltárok 103:13).

A „Legyetek irgalmasok" parancs tehát nem tőlünk idegen erényt kér, hanem az Atyához való hasonlóságot. A gyermekeket a szüleik vonásairól ismerik fel. Amikor Isten egy fia irgalmas, az emberek az Atyja arcát látják benne.

5.4. Ne ítéljetek, ne kárhoztassatok, bocsássatok meg

Közvetlenül az irgalom parancsa után az Úr hozzáteszi: „Ne ítéljetek, és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik. Adjatok, és adatik néktek… Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a melylyel ti mértek" (Lukács 6:37–38).

A három ige a test lefelé vezető lépcsőit alkotja: az ítélet kárhoztatáshoz vezet, a kárhoztatás pedig bezárja a megbocsátás ajtaját. Az Úr megfordítja ezt: ítélet nélkül, kárhoztatás nélkül, megbocsátással. A megbocsátás lelki dolog; Isten országából jön, és nem lehet a test erejével előállítani. A mérték elve pedig figyelmeztet: azt a mértéket, amelyet másokra alkalmazunk, ránk is alkalmazni fogják.

6. „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat?" (Jakab 4:11–12)

6.1. A rágalmazás mint az ítélkezés egyik formája

Jakab visszatér erre a témára: „Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai. A ki megszólja atyjafiát, és a ki kárhoztatja atyjafiát, a törvényt szólja meg, és a törvényt kárhoztatja; ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója vagy a törvénynek, hanem bírája. Egy a törvényadó, a ki megtarthat és elveszíthet: te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat?” (Jakab 4:11–12).

A megszólás és az ítélkezés közötti kapcsolat nem véletlen. A megszólás hangosan kimondott ítélet. Aki rosszat mond egy testvéréről, az már ítéletet hozott a szívében, és most másokkal is közli az ítéletet.

6.2. A törvényszék a fejünkben

Az ítélkezés a test cselekedete, és működése könnyen felismerhető. Nincs bírói képesítésünk. Senkit sem ítélhetünk egy év börtönre, és a munkahelyén sem büntethetjük meg. De van a fejünkben egy láthatatlan törvényszék. Ott megnyitjuk az aktát, csak az egyik felet hallgatjuk meg, kimondjuk az ítéletet, megszabjuk a büntetést, majd végrehajtjuk az egyetlen lehetséges módon: megszóljuk. Elmondjuk másoknak, mit tett ez vagy az, és milyen rossz ember.

Amikor így teszünk, mondja Jakab, a törvényt szóljuk meg és a törvényt kárhoztatjuk. Beleülünk abba a székbe, amely egyedül Istené. Pál ugyanígy kérdez: „Kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Tulajdon urának áll vagy esik” (Róma 14:4). És: „Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr” (1Korinthus 4:5).

6.3. Az ítélkezést elveszik tőlünk – és ez szabadulás

Isten országában az ítélkezést elveszik tőlünk. Nincs jogunk ítélni, mert nem mi vagyunk a törvényadó. De ez a javunkra van. Aki nem hordja többé annak terhét, hogy mindenkit megítéljen, az nyugalomban marad. A bíróság bírája hazaviszi a nehéz aktákat; a tanítvány, aki az ítélkezést Istenre bízta, nyugodtan alszik. Ez az a nyugalom, amelyet azok kapnak ígéretül, akik attól tanulnak, aki „szelíd és alázatos szívű” (Máté 11:29).

6.4. Az Úr Jézus nem lett bíróvá

Maga az Úr is elutasította, hogy földi élete napjaiban ítélkezzen: „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (János 3:17).

Lukács 12-ben beszédes jelenetet találunk: „Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én atyámfiának, hogy ossza meg velem az örökséget. Ő pedig monda néki: Ember, ki rendelt engem ti köztetek bíróvá vagy osztóvá?” (Lukács 12:13–14). A helyzet nagyon is mai. Az örökségnél jogok, kötelességek és viták merülnek fel. Talán az egyik testvér ápolta a szülőket, és úgy gondolja, hogy minden őt illeti, a másik pedig méltánytalanságot érez. Az Úr elutasítja a döntőbíró szerepét, és a gyökérhez viszi a beszélgetést: „Vigyázzatok és őrizkedjetek a telhetetlenségtől; mert senkinek sem az ő vagyonának sokaságától függ az élete” (Lukács 12:15).

Ugyanígy a házasságtörésen ért asszony előtt az Úr nem tagadta a bűnt, de nem is kárhoztatta őt: „Én sem kárhoztatlak téged: eredj el és többé ne vétkezzél” (János 8:11). Ebben a két mondatban benne van a teljes egyensúly: kárhoztatás nélkül, de új életre hívva.

6.5. Megkülönböztetni nem azonos a kárhoztatással

Igaz, hogy megkülönböztetjük az emberek tetteit. Az Úr arra hív, hogy „gyümölcseikről” ismerjük meg őket (Máté 7:16), a Szentírás pedig az érettekről beszél, akiknek „az érzékeik a gyakorlás miatt be vannak gyakorolva a jó és a gonosz megkülönböztetésére” (Zsidók 5:14). Éppen azért, mert megkülönböztetünk, tudjuk, hogy valaki ellenségünk: megütött, megsértett, csúnyán beszél velünk.

A megkülönböztetés és a kárhoztatás közti különbség olyan, mint az orvos és a bíró közti különbség. Az orvos pontos, olykor súlyos diagnózist állít fel, de azért teszi, hogy gyógyítson. A bíró ítéletet mond, hogy büntessen. Krisztus tanítványa orvosként különböztet meg, nem bíróként. Látja a rosszat, de az elhívása nem az, hogy kárhoztassa az embert, hanem hogy szeresse, és ha lehetséges, felemelje. Mindenekelőtt pedig önmagára néz: „Vesd ki elébb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kivessed a szálkát atyádfia szeméből” (Máté 7:5).

7. Az elesett felemelése (Galata 6:1–2)

7.1. „Ti lelkiek”

Pál ezt írja: „Atyámfiai, ha valaki valami bűnbe esik is, ti, kik lelkiek vagytok, igazítsátok útba az ilyent szelídségnek lelkével; vigyázván magadra, hogy meg ne kísértessél te is. Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét” (Galata 6:1–2).

A lelkiség mértéke nem az, hogy milyen gyorsan vesszük észre a másik hibáját, hanem az, hogy mit teszünk, miután észrevettük. A lelki ember a menny polgára; csak jót tehet testvérével. Nem kárhoztatja, hanem felemeli.

7.2. Mit jelent „útba igazítani”?

Az ige, amelyet Pál használ, a halászhálók megfoldozására, az orvosi nyelvben pedig a kificamodott csont helyretételére is szolgált. Mindkét kép beszédes. A halász nem dobja el a szakadt hálót, hanem türelemmel, szemről szemre megfoldozza. Az orvos, aki helyreteszi a csontot, nem üti meg a sérült kart; gondosan dolgozik, tudva, hogy minden hirtelen mozdulat fájdalmat okoz. Így kell felemelni az elesett testvért is: „szelídségnek lelkével”.

A Szentírás ennek a munkának az értékét is megmutatja: „Atyámfiai, ha valaki közületek eltévelyedik az igazságtól, és azt valaki megtéríti: Tudja meg, hogy a ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez” (Jakab 5:19–20).

7.3. „Vigyázván magadra”

Az intés személyes figyelmeztetéssel zárul. Aki felemel, nem bíró, hanem olyan ember, aki maga is elbukhat. Nem mondhatja: „De jó, hogy éppen ezen a területen estél el! Itt megüthetlek, mert itt én kőkemény vagyok”, miközben ő maga másutt nagyon gyenge. Aki ismeri a saját gyengeségeit, nem nézhet le az elesettre. „Azért a ki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék” (1Korinthus 10:12).

7.4. Az ítélkezés ösztönének levetkőzése

Ha jól belegondolunk, Isten örök országában a felebarát megítélésének nincs helye; teljesen hiányzik. Ezért már most hozzá kell szoknunk, hogy kivessük elménkből az ítélkezés ösztönét. Ez nem tűnik el egyik pillanatról a másikra. Régi, évek alatt kialakult reflex, amelyről „az elmének megújulása” által kell leszoknunk (Róma 12:2). Az ítélkezés ösztöne kárhoztatáshoz vezet, a kárhoztatás rágalmazáshoz, megszóláshoz és keserű irigységhez. Az Úr arra tanít, hogy ezeket ma, holnap és minden nap távolítsuk el, hogy eljussunk a bölcsességhez, amely „békeszerető, méltányos, engedékeny”.

8. Felebarátodat, mint magadat: az irgalmas samaritánus példázata (Lukács 10:25–37)

8.1. Kísértésből feltett kérdés

Hogy megtanuljuk, hogyan tekint az Úr Jézus az elesett emberre, és hogyan kell nekünk is tekintenünk rá, megállunk az irgalmas samaritánus példázatánál. „És ímé egy törvénytudó felálla, kísértvén őt, és ezt mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem? Ő pedig monda néki: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? Az pedig felelvén, monda: Szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és teljes erődből és teljes elmédből; és felebarátodat, mint magadat. Monda pedig néki: Jól feleltél; ezt cselekedjed, és élsz” (Lukács 10:25–28).

A törvénytudó ismerte a helyes választ. A probléma nem az ismeret volt, hanem a megcselekvés. Ezért, miután kísérteni jött, „igaznak akarván magát mutatni”, megkérdezte: „De kicsoda az én felebarátom?” (10:29). A láthatatlan Isten szeretetéről könnyű beszélni. János azonban világosan megmondja: „a ki nem szereti az ő atyjafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát?” (1János 4:20). Istenszeretet felebarát-szeretet nélkül nem létezik.

8.2. A „mint magadat” mértéke

A parancs második részének pontos mértéke van: „mint magadat”. Mindannyian megfigyelhetjük magunkon, hogy amikor hibázunk és megítéljük magunkat, gyorsan találunk enyhítő körülményeket. Szelíden ítéljük meg magunkat, mentegetőzünk: „Nem is olyan súlyos. Fáradt voltam. Felbosszantottak.” Másoknak azonban más mértékkel mérünk.

Mintha két mérlegünk volna: egy könnyű, amelyen a saját hibáinkat mérjük, és egy nehéz, amelyen a másokét. A Szentírás nevén nevezi ezt: „Kétféle font és kétféle mérték: utálatos az Úrnak mind a kettő” (Példabeszédek 20:10). A parancs azt kéri, hogy a felebarátra ugyanazt a

mérleget használjuk, mint magunkra: ugyanazt a megértést, ugyanazt a türelmet, ugyanazt a jóakaratot. Ez más formában az aranyszabály: „Mindazt, a mit akartok, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, ti is azonképpen cselekedjetek azokkal” (Máté 7:12).

8.3. A lefelé vezető út

Az Úr példázattal felel: „Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, ott hagyván félholtan” (Lukács 10:30).

A „megy vala alá” kifejezés először is földrajzi valóságot ír le. Jeruzsálem mintegy 750 méterrel fekszik a tengerszint felett, Jerikó pedig, a Holt-tenger közelében, majdnem 250 méterrel alatta. Körülbelül 27 kilométeren az út csaknem ezer métert ereszkedik egy sziklás pusztaságon át, ahol a rablók könnyen elrejtőzhettek.

Lelki értelemben ez az út annak az embernek a képe lehet, aki a bűn által lefelé halad: Jeruzsálemtől, a szent várostól Jerikó felé, arra a városra, amely fölött átkot mondtak ki (Józsué 6:26). Ez alkalmazás, nem a példázat fő témája, de segít megérteni, mit kér tőlünk az Úr: amikor valaki lefelé halad, amikor valaki elesik, az Úr arra hív, hogy felemeljük, ne pedig elmenjünk mellette.

8.4. A pap és a lévita: vallás irgalom nélkül

„Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, és mikor azt látta, elkerülé. Hasonlóképpen egy lévita is, mikor arra a helyre ért, odamenvén és látván őt, elkerülé” (Lukács 10:31–32).

A pap és a lévita álltak a legközelebb a templomhoz; őket rendelték arra, hogy Isten törvényét tanítsák a népnek. Egyes magyarázók szerint a rituális tisztátalanságtól féltek, mert a halott érintése tisztátalanná tette az embert (4Mózes 19:11); mások szerint a rablóktól. Bármi volt is az ok, az eredmény ugyanaz: láttak, és elkerülték.

Ez annyira finom dolog, hogy egyetlen rossz szót vagy rossz tettet sem feltételez. Csak elmész az ember mellett, és nem veszel róla tudomást. A közöny azonban szintén a kárhoztatás egyik formája. Amikor elkerüljük, nem szeretjük, hanem ítélkezünk felette: látjuk az állapotát, szívünkben úgy véljük, hogy megérdemli a sorsát, és továbbmegyünk. Ez a földi ország, még ha papi ruhát visel is. Az irgalom nélküli vallás ismerheti az egész törvényt, és semmit sem tölt be belőle.

8.5. A samaritánus: „megkönyörüle rajta”

„Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaérkezék, és mikor azt látta, megkönyörüle rajta” (Lukács 10:33). A szereplő kiválasztása megdöbbentő volt Jézus hallgatói számára. A zsidók nem barátkoztak a samaritánusokkal (János 4:9), akiket megvetettek. A megvetett lesz a példakép.

A samaritánus pontosan ugyanazt látta, amit a másik kettő: egy megvert, kifosztott, félholt embert. Világosan felismerte az állapotát. Ám amit látott, az benne nem kárhoztatássá, hanem irgalommá vált. Az itt használt ige a szív mély megmozdulását írja le, olyan könyörületet, amely

belülről megrendít. Ugyanez a szó szerepel az Úr Jézusról, amikor „látta vala a sokaságot, megszánta őket, mivelhogy el voltak gyötörve és szét voltak szórva” (Máté 9:36), és a tékozló fiú atyjáról: „még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve” (Lukács 15:20). A samaritánusnak az Atya szíve van.

Irgalma nem marad puszta érzés. Odamegy hozzá, olajat és bort tölt a sebeire, bekötözi, a maga barmára ülteti, elviszi egy vendégfogadóba, és gondját viseli. Másnap fizet a gazdának, és megígéri, hogy minden további költséget megtérít (Lukács 10:34–35). A felülről való irgalom időbe, pénzbe, fáradságba és kockázatba kerül.

Végül az Úr megfordítja a kérdést. A törvénytudó azt kérdezte: „Kicsoda az én felebarátom?” Az Úr pedig így kérdez: „E három közül azért kicsoda tetszik néked, hogy felebarátja volt a rablók kezébe esett embernek?” A válasz: „Az, a ki könyörült rajta.” A parancs pedig rövid: „Eredj el, és te is akképen cselekedjél” (Lukács 10:36–37). A kérdés már nem az, hogy kit kell szeretnem, hanem hogy kinek a felebarátjává választok válni.

8.6. „Kifosztva” és „félholtan”

Az Úr nem véletlenszerűen választja meg szavait. Mondhatta volna, hogy a rablók kicsit megütötték; ő azonban azt mondta, hogy kifosztották, megsebesítették, és félholtan hagyták ott. Az ember olyan állapotban volt, hogy az emberek ítélete szerint már nem érte meg odamenni hozzá.

A „kifosztva”, vagyis ruháitól megfosztva kifejezés arra emlékeztet, hogy a Szentírás arra hív, vetkezzük le az ó embert, és öltözzük fel az újat (Kolossé 3:9–10; Efézus 4:22–24). A példázatbeli ember mindenét elvesztette, a samaritánus pedig gondoskodásába öltöztette. Krisztus is ezt tette velünk. Róla írva van: „A megrepedt nádat nem töri el, és a füstölgő gyertyabelet nem oltja ki” (Ézsaiás 42:3; Máté 12:20). Ő pedig egy leckére küld bennünket, amelyet meg kell tanulnunk: „Elmenvén pedig, tanuljátok meg mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot” (Máté 9:13; Hóseás 6:6).

A példázat az irgalomról szól. Mi azonban gyakran keserű irigységet és versengést hordozunk a szívünkben. A különbség nagyon nagy: az irigység bosszantani akarja a másikat, az irgalom gyógyítani; a versengés győzni akar, az irgalom felemelni.

9. A mennyei polgár ruhája (Kolossé 3:1–15)

9.1. Levetkőzés és felöltözés

A Kolossé 3:1–2-ből indultunk ki: „Az odafelvalókkal törődjetek”, és most visszatérünk ugyanehhez a fejezethez. Pál először azt mutatja meg, mit kell levetkőzni: „Most pedig vessétek el magatoktól mindazokat: haragot, indulatosságot, gonoszságot, káromkodást, gyalázatos beszédet… Ne hazudjatok egymásnak, mivelhogy levetkőztétek amaz ó embert az ő cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek amaz újat, mely megújul az ismeretre, az ő Teremtőjének ábrázatja szerint” (Kolossé 3:8–10).

Majd azt mutatja meg, mit kell felölteni: „Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást, és megbocsátván egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna: a miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is. Mindezekre pedig öltözzétek fel a szeretetet, mely a tökéletesség köteléke. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, a melyre el is hívattatok egy testben" (Kolossé 3:12–15).

Ezek az odafelvalók: a könyörület, a jóság, az alázat, a szelídség, a hosszútűrés, az egymás elhordozása, a megbocsátás, a szeretet és a békesség. Nem anyagi dolgok, ahogy sokan gondolják. Krisztus ruhája ez, amelyet viselnünk kell.

9.2. Az identitás a parancs előtt

Pál nem a paranccsal kezdi, hanem az identitással: „mint Istennek választottai, szentek és szeretettek". Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak (Máté 22:14). Azoknak, akik levetkőzték az ó embert, az apostol azt mondja: most öltözzetek fel. A ruha illik az identitáshoz. Egy herceg nem azért nem hord rongyokat, mert megparancsolták neki, hanem mert nem illenek hozzá. Ugyanígy, akit Isten szeret, az már nem viselheti a harag és az irigység ruháját.

9.3. „A miképen a Krisztus is megbocsátott néktek"

A 13. vers olyan pontot érint, ahol gyakran a problémánk rejlik: a megbocsátást. Mértéke nem az, hogy szerintünk mennyit érdemel a másik, hanem az, hogy mennyit kaptunk mi: „a miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is."

Az Úr ezt a gonosz szolga példázatával szemléltette (Máté 18:21–35). Egy szolga tízezer talentummal tartozott a királynak, ezt az összeget lehetetlen volt megfizetni, és mindent elengedtek neki. Kimenve találkozott egy szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki, torkon ragadta, és börtönbe vetette. Amikor a király megtudta, ezt mondta neki: „Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, a mint én is könyörültem te rajtad?" (Máté 18:33). Aki emlékszik arra, mennyit engedtek el neki, nem tagadhatja meg a megbocsátást attól, aki keveset tartozik neki. Péter kérdésére pedig, hogy „hányszor bocsássak meg?", olyan válasz érkezik, amely felszámolja a számolgatást: „hetvenhétszer is" (Máté 18:22).

10. A hit, hogy olyanok lehetünk, mint ő

Mindez szép, de elérhetetlen eszménynek tűnhet. Itt lép be a hit. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés" (Zsidók 11:1). Az odafelvalók a nem látott dolgok közé tartoznak. Ezért van szükségünk szilárd bizalomra abban, hogy eljuthatunk odáig, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus.

A parancsot nem azért kaptuk, hogy elcsüggesszen, hanem mert betölthető. „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint az járt" (1János 2:6). Isten nem hagy egyedül a paranccsal: „Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből" (Filippi 2:13). „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való" (2Péter 1:3). Amit Isten kér, azt ő maga adja meg.

11. Összehasonlító összegzés

A két lelki valóság szembeállítható egymással. Nem abban különböznek, ami anyagi, hanem az eredetükben: az egyik alulról, a másik felülről jön.

Szempont	Az alantas dolgok	Az odafelvalók
Eredet	a test természete, a világ, a gonosz	Isten, „a világosságok Atyja”
Bölcsesség	keserű irigység, versengés (Jakab 3:14–16)	tiszta, békeszerető, méltányos, engedékeny (Jakab 3:17)
Az ellenséggel szemben	gyűlölet vagy legjobb esetben semlegesség	szeretet és jótétel (Lukács 6:35)
Az elesettel szemben	kárhoztatás vagy közöny, „elkerülé”	irgalom és útba igazítás „szelídségnek lelkével” (Galata 6:1)
A másokról való beszéd	megszólás, ítélkezés (Jakab 4:11)	áldás, imádság értük
Mérték	könnyű mérleg magunknak, nehéz másoknak	„felebarátodat, mint magadat” (Lukács 10:27)
A szív állapota	zűrzavar és gonosz cselekedetek (Jakab 3:16)	békesség és nyugalom (Máté 11:29)

Gyümölcs

a test cselekedetei (Galata 5:19–21)

a Lélek gyümölcse (Galata 5:22–23)

Ruha

az ó ember (Kolossé 3:8–9)

könyörület, jóság, alázat, szelídség, hosszútűrés, megbocsátás (Kolossé 3:12–13)

12. Következtetések

A földiek elsősorban a szív dolgai. Nem szűkíthetők le az anyagi javakra. A keserű irigység, a versengés, az ítélkezés és a közöny „földi, testi, ördögi”, még ha vallásos ruhába öltözik is.

Az odafelvalók az ország már most megélt gyümölcsei. Az ellenség szeretete, az irgalom, a megbocsátás, a szelídség és a békesség nem csak a túlvilági életre vannak fenntartva. A mennyei polgárság jelei a mindennapi életben.

A bölcsesség a magaviseletben mutatkozik meg. Jakab nem az ismeretek alapján méri a bölcsességet, hanem aszerint, hogy valaki „bölcs szelídséggel” cselekszik-e.

A felebarát megítélését elveszik tőlünk. Egy a bíró. A tettek megkülönböztetése szükséges; az ember kárhoztatása nem a mi dolgunk. Az ítélkezésről való lemondás szabadulás is, mert nyugalmat hoz.

A lelki ember felemel, nem kárhoztat. A lelkiség mértéke az, hogy mit teszünk az elesettel: felemeljük „szelídségnek lelkével”, vigyázva önmagunkra.

Az irgalom az Atya szíve. A samaritánus ugyanazt az állapotot látta, amelyet a pap és a lévita, de benne a látvány irgalommá lett, nem kárhoztatássá.

Az új ember Krisztus ruháját ölti fel. A könyörület, a jóság, az alázat, a szelídség, a hosszútűrés és a megbocsátás a választott ruhája, és mindezek felett ott van a szeretet.

Alkalmazások a hívő életére

A gyökerek vizsgálata. Kérdezzük meg őszintén magunktól, van-e a szívünkben szándék arra, hogy valakit megbántsunk, vagy vágy arra, hogy mindenáron igazunk legyen, és ne hazudjunk az igazság ellen.

A törvényszék bezárása. Amikor észrevesszük, hogy ítélkezni kezdünk, és megszólunk valakit, jusson eszünkbe a kérdés: „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat?”

Ugyanaz a mérleg. Ítéljük meg a többieket ugyanazzal a megértéssel, amellyel önmagunkat.

Megállás az úton. Ne kerüljük el az elesettet, hanem menjünk oda hozzá, segítsünk neki, és emeljük fel.

Megbocsátás Krisztus mértéke szerint. Bocsássunk meg úgy, ahogyan ő megbocsátott nekünk, számolgatás nélkül.

Segítsen meg az Úr mindannyiunkat, hogy az odafelvalókkal törődjünk, és azokat keressük.

Irodalom

Biblia, azaz Isten Ószövetségi és Újszövetségi Szentírása, Károli Gáspár fordítása (revideált kiadás, 1908). A tanulmány bibliai idézetei ezt a fordítást követik (az eredeti román tanulmány Dumitru Cornilescu román bibliafordítását használta).

„Az odafelvalók – a szelídség” című prédikáció, írott szöveg, a szerző munkaanyaga.

A román nyelv értelmező szótára (DEX '09), az „irigység” jelentésű szócikk, a dexonline.ro oldalon.

Sursa: *Isten országának dolgai: bibliatanulmány* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/eroforrasok/isten-orszaganak-dolgai-bibliatanulmany